

Sygn. akt IV Cz 208/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku, Wydział IV Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Deniziuk

Sędziowie SO: Andrzej Jastrzębski (spr.), Mariola Watemborska

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2013 r., w Słupsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużnika Z. T. na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Słupsku Sławomira Bartkowskiego, podjętą w sprawie I Km 1027/11, polegającą na wszczęciu w dniu 3 grudnia 2012 roku egzekucji z nieruchomości dłużnika

z udziałem wierzyciela (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W.

na skutek zażalenia dłużnika

od postanowienia Sądu Rejonowego w Słupsku

z dnia 19 lutego 2013 r., sygn. akt IX Co 5881/12

postanawia:

- 1. odrzucić zażalenie w zakresie, w jakim dotyczyło oddalenia skargi na zajęcie nieruchomości,**
- 2. oddalić zażalenie w pozostałym zakresie.**

Sygn. akt IV Cz 208/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 lutego 2013 roku Sąd Rejonowy w Słupsku oddalił skargę na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Słupsku Sławomira Bartkowskiego, podjętą w sprawie I Km 1027/11, polegającą na wszczęciu w dniu 3 grudnia 2012 roku egzekucji z nieruchomości dłużnika (punkt 1 sentencji) i oddalił wniosek dłużnika Z. T. o zawieszenie postępowania do czasu prawomocnego rozpoznania przedmiotowej skargi (punkt 2 sentencji).

W uzasadnieniu podniósł, że nie dopatrzył się żadnych nieprawidłowości w działaniach komornika, który był zobowiązany do wszczęcia egzekucji na podstawie złożonego przez wierzyciela wniosku. Sąd Rejonowy wskazał ponadto, że nie znalazł w niniejszej sprawie podstaw do zawieszenia postępowania egzekucyjnego.

Przedmiotowe orzeczenie zaskarżył zażaleniem dłużnik Z. T., domagając się jego zmiany poprzez uwzględnienie skargi oraz zawieszenia egzekucji do czasu prawomocnego rozpoznania zażalenia.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że wartość zajętej przez komornika nieruchomości jest siedem razy wyższa od wartości dochodzonej wierzytelności, stąd jej sprzedaż narazi dłużnika na szkodę majątkową nieproporcjonalną do wartości jego zadłużenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie dłużnik Z. T. złożył skargę na czynność komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Słupsku polegającą na wszczęciu egzekucji ze stanowiącej jego własność nieruchomości.

Zgodnie z art. 925 § 1 zd. pierwsze k.p.c., w stosunku do dłużnika nieruchomość jest zajęta z chwilą doręczenia mu wezwania.

Cytowany przepis określa chwilę skuteczności zajęcia nieruchomości. Skutek ten wywołuje doręczenie dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji i wezwania do zapłaty długu (Komentarz do art. 925 Kodeksu postępowania cywilnego. H. Ciepla – za pośrednictwem Systemu Informacji Prawnej Lex Omega).

W niniejszej sprawie zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości Z. T. znajdującej się w miejscowości S., dla której Sąd Rejonowy w Słupsku prowadzi księgę wieczystą Kw (...), wraz z wezwaniem do zapłaty dochodzonej przez wierzyciela wierzytelności, zostało doręczone dłużnikowi w dniu 5 grudnia 2012 roku (k. 129 akt Km 1027/11). Oznacza to, że w stosunku do Z. T. nieruchomość została skutecznie zajęta z tą właśnie datą.

W świetle art. 767⁴ § 1 k.p.c. zażalenie na postanowienie sądu, przysługuje w postępowaniu egzekucyjnym w wypadkach wskazanych w ustawie, np. ukaranie przez komornika grzywną (art. 768 k.p.c.), zawieszenie lub umorzenie postępowania przez komornika (art. 828 k.p.c.), orzeczenie o kosztach egzekucyjnych (art. 770 k.p.c.). Poza tym w postępowaniu egzekucyjnym zażalenie przysługuje na postanowienia sądu kończące postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 394 § 1 k.p.c. oraz na postanowienia wymienione w tymże art. 394 § 1 in fine w pkt 1, 2, 5, 7, 8, 10, 11. Przepis bowiem art. 394 § 1 k.p.c. zamieszczony w części dotyczącej postępowania rozpoznawczego ma w nim „odpowiednie” zastosowanie za pośrednictwem art. 13 § 2 i art. 767 § 3 k.p.c. Na postanowienie sądu oddalające skargę na czynność komornika, polegającą na zajęciu nieruchomości zażalenie nie przysługuje. Tego rodzaju środek odwoławczy nie został przez ustawodawcę przewidziany w przepisach k.p.c. Postanowienie wydane przez Sąd I instancji w tym zakresie nie jest również kończącym postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 394 § 1 k.p.c.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., odrzucił zażalenie w zakresie, w jakim dotyczyło oddalenia skargi na zajęcie nieruchomości (punkt 1 sentencji).

Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji co do bezzasadności złożonego przez dłużnika wniosku o zawieszenie postępowania egzekucyjnego do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia skargi na zajęcie nieruchomości. Skoro bowiem wydane w przedmiocie skargi postanowienie (punkt 1 sentencji skarżonego orzeczenia), z chwilą wydania stało się prawomocne, zbędnym stało się uwzględnienie wniosku o zawieszenie postępowania do czasu jego uprawomocnienia się (punkt 2 sentencji skarżonego orzeczenia).

Bez znaczenia dla przedmiotowej sprawy pozostają przy tym zarzuty dłużnika, dotyczące wzajemnego stosunku wartości zajętej nieruchomości i egzekwowanej wierzytelności. Zajęcie jest bowiem wstępnym etapem egzekucji z nieruchomości, a jej ewentualna sprzedaż nastąpi dopiero wówczas, gdy dłużnik nie ureguluje należności wobec wierzyciela. Na tym etapie postępowania obawy skarżącego są więc bezpodstawne.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., oddalił zażalenie w pozostałym zakresie (punkt 2 sentencji).